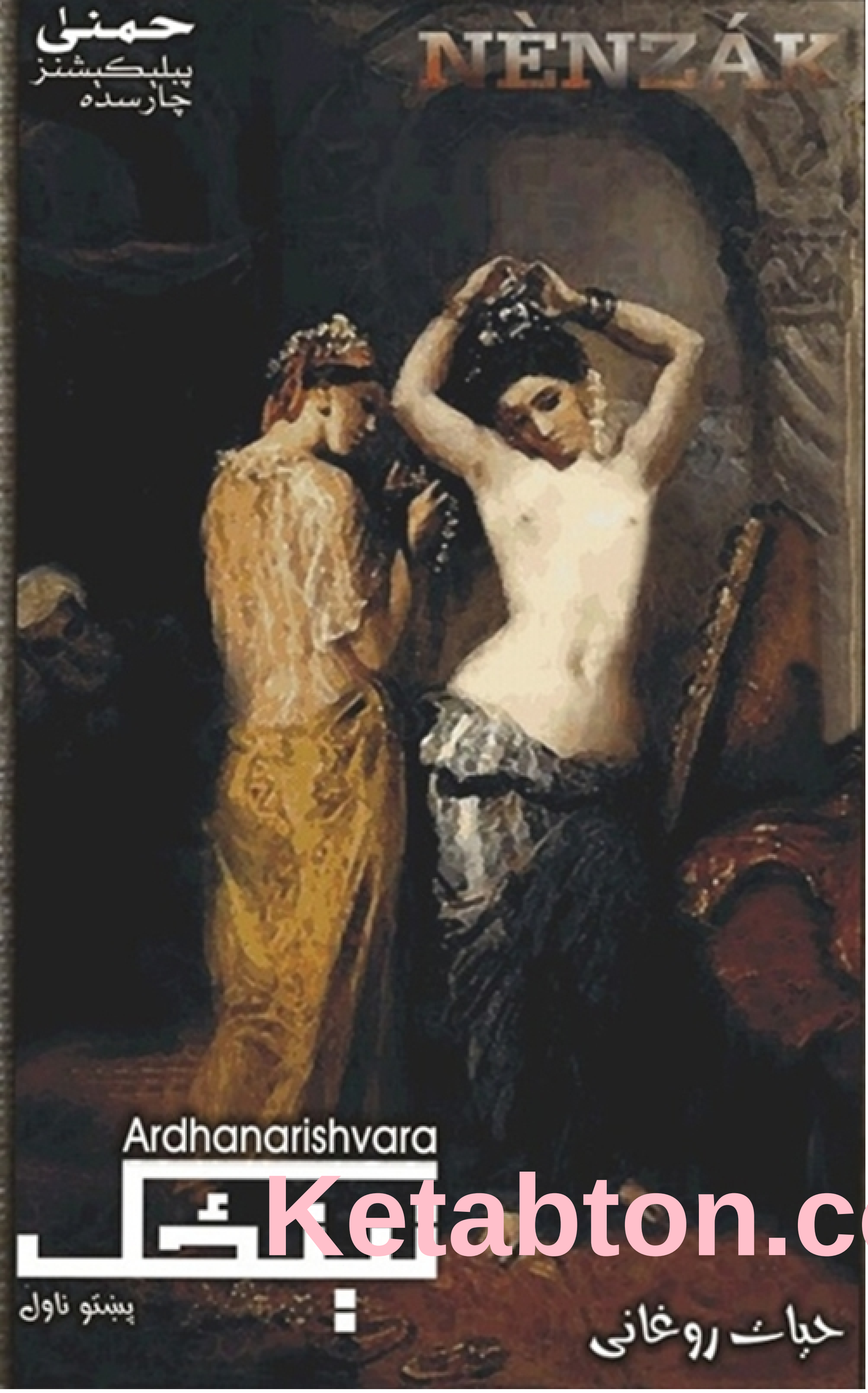

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

پیل کؤم په نامه د الله چي رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نینځک
ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنار پښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیناوے نېنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ لیکلې شوې پېښې د یؤ خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکڑن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

یادکیرنه دې قیصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په ابغه نېغه اؤ تر څۀ حده لُوځه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموټي اؤ پېغلوټې ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

ټرون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغۀ د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زُباد اؤ ګیلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

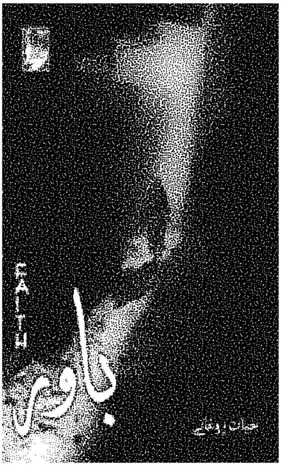

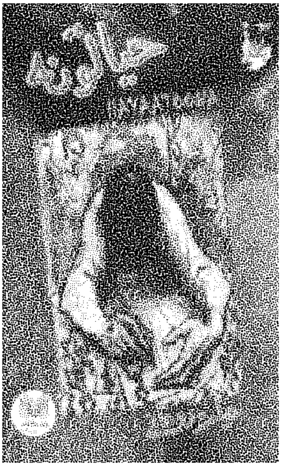

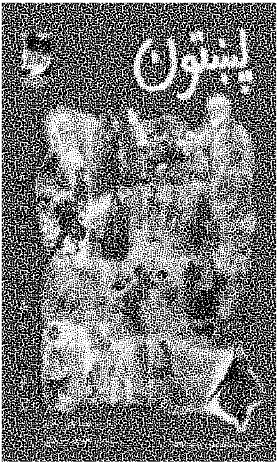

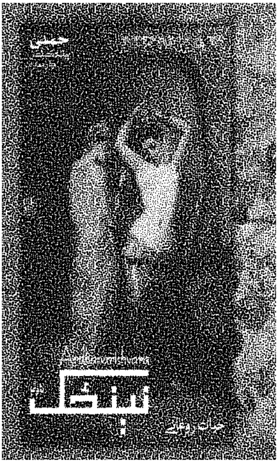

دَ ليکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري ليکنې	حياتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري ليکنې	حياتونه ۲	په لاره
نثري ليکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ او هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاکُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شپېږه وړومبې	
12	شپېږه دویمه	
37	شپېږه دریمه	
48	شپېږه څلورمه	
67	شپېږه پنځمه	
81	شپېږه شپږمه	
94	شپېږه اوومه	
106	شپېږه اتمه	
129	شپېږه نهمه	
154	شپېږه پائیزه	
أ	..... توضیحات او رڼاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نهٔ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څهٔ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغهٔ پسې ملنډې اؤ پچموزې نهٔ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړهٔ په ما اوبهٔ ښکلې.

هغه ډېره وېنا نهٔ کوي، بيا هم څهٔ مُوده اګاهو دَ هغهٔ خبرو زهٔ ؤبورېنولم. هر څو کهٔ زما اوښکې دَ هغهٔ اوښکو سره بدرګه نهٔ شوې ..... ځکه چې زهٔ اوښکې ښې نهٔ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کهٔ دَ زړهٔ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شتُون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدایښت دَ دهٔ خدائے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوندے وي (کهٔ ژوندے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېڅلے روح (سا) دے اؤ خدائے ته ډېر ګران دے. هغه په ما ځو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قیصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کوُم، چې دَ ځیرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځائے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے
وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړهٔ، ورور، ځوي، نیکهٔ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نهٔ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صیب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدا یښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څهٔ حقونه ؤګټل، نوره بېخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کهٔ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نهٔ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څهٔ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حيات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځيرک خان" نه "زرکه" ځنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقيقت په ډاګه کيږي، چې "ځيرک خان" پېدائشي د دريم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځيرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسيږي، چې روغاني صېب لکه د "ځيرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځيرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بيخي په داسې بڼه ليکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کيږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځيرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخيري سره د "ځيرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کليوال انداز کښې ليکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښېره ليکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، يعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بيا په يؤ بل ځائے کښې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "ميرېي دربانديې اړميرېي". پښتنائهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځيرک" يا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کليوالې کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ ديسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چيرړۍ تړل، تعويزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بيا د حکيم صېب پوښۍ اؤ بيا د "ځيرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نايښې "مشکۍ" رول اؤ بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسيږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د زړا غړ او دغه غړ سره د بانګ غړ د "ځيرک خان" زېږون له يو سپېځلے ترون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېو کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګۍ، د ګوډيانو وادۀ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کارږه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټي پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبۀ خورې کول خو بيا ګوره منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړۀ شي او د "ځيرک خان" د فطري نېنځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائې زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "نېنځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يو سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېرېږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د وروروليۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے. د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپېه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خوٚاره پرې پڼه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پرٚې مشره مور چغه کوي،

”يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيکۀ ورشې خوٚري، چې ”کشې کشې“ دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره درباندې ميږې اړ ميږې!“

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو ځواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه خملوي. ښکلې لکه د نور کله وړندار ته د دواړو وروځو په رق اؤ يؤ وښکي تپکي ورکړي.
د جوغړۍ مُلا ځاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلي تعويزونه.....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکيم پوښۍ وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دړنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بڼېن ښلو. د کټ په پيارمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ وړندار کټ کښې يوه پښه کوتيي کړې بله ښکته ځوړنده کړې د بينګلو نه توپۍ اؤ لکۍ غوڅولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خُدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تند ے لږ بوټ کړي) خُدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د بڼېن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نخښېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نر ے غوندې رۀ شو ے ؤ. دغه رۀ سره د هغې څېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدي کښې چې د رڼا وړانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستورې لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکوندله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپېې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسې سې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کارږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوړو. په يوولسم کال راغلي زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېربدله، خو زېرے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرځي کښې د نُغښتي نازولي ماشوم پستې شونډې د هغې په تي پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه.....".

د تندار ښونې ته د ور کُړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".
د میرګاتي سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،
"کاکا!!!!!"
یؤ کُرینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په ټوپونو اؤ دُرینجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.
(میرګاتي یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنۍ پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نُخښتې وې).
مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو ورو په خُوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتي له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تُرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).
ښکلې پخپل خُوي میرګاتے نوم پخپله ایښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.
د "کاکا" کُرینګي غږ سره چې مابتۍ په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واکې راښکلې.
"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګې سُرۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې ورومبې لږه پيکه شوې وه، بيا قمرو په څنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان ميرګاټي له شنشني سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړ دله، نو ورومبې ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وړندار اؤ ښکلې ته ئې ستائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلې جونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپياکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، ښڼ اؤ جورابو سره رمبې، چاريګي، ګاؤڼې، قولبې د پاره کوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر يا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلې پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دي؟ يا د دغه پاراموخۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې ملا الله اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئيلې نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يو کټ نه نيولے کور ته ننوتلو.
"خبر نائيکه!"
په ور کښې پانوس په ناموس ټک وکړو.
"جومات ته راځه!"
لاس ورکولو سره ناموس وويې.
"د جومات ورته مۀ وايه! ګڼه ده. اوبو نه وېرېږي. يو دا بېلماځه دے او يوه ئې هغه بدري جماله".
دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره وترووړله،
"مورې! دۀ سره لړه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".
"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! وچه لختنه ئې، وندنے درنه نۀ کيږي. تۀ او دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډېږئ شا په شا، خو پړق له يو ځاے کيږئ".
مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لړه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خورځه ده او قمرو ئې هم خورځه وګڼه، ځکه چې د ترورځې لور ئې ده. قمرو له خداے ډېر ښائست ورکړے و او دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ او د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرۍ مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بیا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دَوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دَیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلۍ غَبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ایله د ځلوښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سَتړې ژوند اُوږد مزل ته یوازې شوه.

د مشرۍ مور یکې یؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کوړمه ځان پورې ؤنیوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خُوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځیرک ؤ. ناموس به یؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وَراني. ټول اولس نمېرګل ته په دَرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې ایښودلو څۀ؟ دنګه څَواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سَپینو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرۍ مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئیل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان وریاد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زَغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کېنبي باد کړو. پانوس یا ګُلۍ به ئي سینه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئي وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړینه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ یتیمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اینبې ؤ. نمېر چې تېول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُیاسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جیربه په ایجاره ساتي. د خپل کور ښبتن دے. داسې ایجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له تېکتېر هم واخستو. اوس ئې متهور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم متې ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د خُوا دېوال به سراسر د خښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نیمه کښې ؤوهله.

"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاریان خو بنیاخېل دي. تېول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قبصه کوي،

"یؤ چتے ؤ، یؤ پتے ؤ، د نانې ګنګنتے ؤ، په خَټه کښې نُخښتے ؤ. یوه ورځ چتې ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچې! ما ته د سُرې بیزې قیصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورومرو د سُرې بيزې قبضه کوي، ګڼې بيا وروستو مابتۍ د ميرګاتي غوړونه راکاږي.

چغمتېږ لا وړوکې دے، خو د اوس نه په ولاړه ميتيازې کوي او څوک ورته څۀ وئيلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي او دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتېږ اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څُوند هم نۀ کوي. د چغمتېږ پلار نۀ چا ته سر ټيټ وړے دے او نۀ ئې د چا لُوار غړ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د ښُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکې مړۀ سُکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سُپرغۍ ويښې شي او هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ موسکۍ سترګې څېلمه شي او هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتېږ هغه وخت خرپوسې کولې.

کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئيلي وو،

"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"

نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي او بيا هم هغه د رېښتيا منلو سره په اوچته موړه کېږدي او خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (او دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه او پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سُرې نیولې وې. هغهٔ خو دُرې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپُارښتنې ورته ؤدرېدلې. یوې مِیاشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډېره شوے نهٔ ؤ. بیا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نیولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس یؤړلو اؤ خُوند ئې راکړو. بیا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وینې غوندې رنګ ؤ. مړڅپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بیا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بیا مې دغسې کړې وي. ما دې پیرپابا ؤوهي، کهٔ بیا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زیات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو لیدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا لیدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ توپ، دُروند پېتې پورته کولو یا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. باید چې د خُپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خُپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژُواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، اؤ بیا داسې ملازې اؤ سپُارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د ترون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته تولنه خنډ کېږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند تولې غُلاګانې خپلو بُرګو اؤ بُرندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځوړنده باندې نۀ توربښنه وينه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کيږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې څانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو تُوان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې څانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکې د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي اؤ پلار د سپينې ږيرې مُلاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپين سر اؤ سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټېن نری رڼا خوره ده. شپې تول زور خپل ځان کېښې رانغښتې دے. قمرو دواړو لاسونو کېښې خوا سره جوخت کټ کېښې د پروت ناموس خان لاس نيولے دے، چا چې د قمرو کميس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خيال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله. هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زُور خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوړېږ اؤ نیازبینې کوکې کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناپګنه ده. دا اوس چې کلي کنبې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کنبې شوے دے.
هغې باندې خپل کور کنبې نن سبا وخت نهٔ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کنبې سُوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جُوارو وړهٔ، د پيشتري سابهٔ اؤ نور ډېر څهٔ ځان سره راوړي دي.
"زهٔ به څهٔ ؤوبم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کانهٔ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وُرندار پخليځاے کنبې په غُبرګو نغرو غتې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوږونه څک کړي اؤ بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) یه مشکئ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکئ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقیس!!!"

اؤ بلقیس چیرړۍ اؤ برستن نیولي کوټې پله لاړه. ښکلي ته په تللو کښې بلقیس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې گنگوسه ؤکړه. پانوس د ښکلي په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیانړې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. گُلۍ د چیو پیاله هغۀ له یؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې ځنډلې.

د وږندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تگ راتگ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلي په بللو رابللو سره څو گېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیانړې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چرگو قړتارے کوؤ.

سترې قدوس خان اسمان ته سترگې نیولې خوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وږندار په وېنا ښکلي لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اگاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بنُکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغرې پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو او چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللّهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نننۍ بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپاڼې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه ويني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بنکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. بنکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بنکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بنه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غوندې کېږي) پېسې نهٔ اخلم. ښهٔ ښکلې د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوږې وړېرې ته ځهٔ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"
"ما اؤ هغهٔ بهر يؤ ځاے ؤځښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زهٔ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کېښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نهٔ پرېږدي. تهٔ راځه کنه".
"نه نه! زهٔ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به ما ښام یا سبا راشم".
څهٔ خو هسې هم د قدوس کور کېښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نهٔ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکې ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاځېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کېښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غوندې نهٔ دے. میرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتۍ خبرې سر ته رسېدلو سره پېښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لږ کېښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ږقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"،
پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې ته وې".
"اؤ پلېکته چنګه وي؟"
"پرښته د مابتۍ غوندې وي".
مابتۍ د خپل کاکا په ځواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،
"بیا کو به پلېکتې په مونږ ځکوندالې هم لګوي".
(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)
موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،
"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"
هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل ځُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره ښېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو.
مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بُړستن کښې پټ کړو.
"مورا کاکے لږ وینم؟"
"مور درته لوګے شه!"
(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښادر کښې نغښتے وي. داسې مئينه، نازولې اؤ سپېڅلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوڅې ؤنې په ښانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د تولو نه ښکلې، نيازبينه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ اؤ يوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مونډر غونډې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس ستركې ځان ته كړې.

"د مونډر وادۀ کښې دې ځان ښانګ ښانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شړشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت يؤ لاس په ماشوم اېښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې دربانډې څۀ ؤخوري اؤ بيا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نيولې وه.

"(مشره مور ځيرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ښملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نيسه اؤ خلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. ځو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وِرانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لۀړې بۀړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نۀ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي بېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي بېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټي ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د شمڅېرې د خښتې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر څو کلي کښې د جغ څوک نۀ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغۀ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغۀ په ختړه نۀ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خُپلوۍ راتلو کښې لُوې اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خُپلوې د هغوې کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خُوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خُلۀ د حیا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پړې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غُلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پُلنه پوزه، ګُولګُوټې وېښتۀ، زُېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خُپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لویه ښکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د یخ خُوې سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپینو پوستکو کښې نهٔ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وروڼو لاس نهٔ بر کېږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغهٔ کونډه وي.

اوس شل ځلې وې اؤ اووهٔ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا ببېل ببېل نومونه په يؤ اېږ، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو يؤ غړمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نیولے شو.

"ټق پُولیٖ ؤچؤده اؤ سر ښښې ؤتړهٔ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته تربډلے ناست ؤ).

"خیرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څهٔ نهٔ وائي. دا نوم لکه چې هغهٔ په ځلهٔ کښې نیولے ؤ. چا ته هم برڅېره نهٔ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادهٔ ورځ نه ځان سره په زړهٔ لیکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغهٔ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغهٔ سود کېدهٔ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغهٔ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُرنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کندهٔم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوُړې کوداله بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود څويه. خبره په خبره غوڅول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ ځلي ته سترګې نؤژني کړې، څوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه څوا اؤ غلے د دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نُيازبيني سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولي نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي څوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښيږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه څُول راتلو نه وړاندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپینو شوؤ څهو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا څوي ته د کونډې څوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښود ے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غرۍ شنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لتون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیارۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راتول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلې کښې ناموس بېخي یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زیاتره هغۀ ځیرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځیرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه مُوده چې مُیاشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځیرک د لیدلو دُعا ؤکړه. نیمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د یۀ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نیمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پلنو لارو اؤ لویو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سیاستمدارانو سترګې یۀ بل ته بړګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه یوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتې ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وړانې د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځیرک د مور ستر یۀ ځل بیا مات شو.
د خپل پلار قبر سره خوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لړه اخوا ښخه ده. د مینې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېۀ کوي اؤ ګلونه پرې خُوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ دے، نو بیا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شوی وو، چې ورومبی "ډېر ښه دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان څوک ؤ او د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتیې خپلې اند ېښنې خرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ؤوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې څپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې د رله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچی، ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شرِق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے بنۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګړي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځويه! څه ګڼې بيا دې تېرۀ کؤم".

ميرګاټي خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ريښتيا ؤتښتېدو.

"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کميس ئې بدې کوه! چې ځرپ ترې ؤباسم".

راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د ځوړو وريژو د بګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،

"اؤ زۀ پنا ولاړه يمه

هلکه بلې مۀ نړوه!

ليدې مۀ نۀ شې"

وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خيالي نړې کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم يؤ بت ته دغه وائي،

"مينه کښې تا نه کمه نۀ يم

(هلکه بلې مۀ نړوه!)

خو وړه نۀ يم، چې به کلي خبرؤمه"

بيا لړې ګاګيرې شي ـــــ پلار، ورور، تهپک، مرګ.....

پښتنې مينې تل حبس کښې وي.

پښتنې جذبې تل د وېرې سيورې کښې سا اخلي اؤ بيا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مينې په اسره ژوندي وي اؤ په مينه مري.

راپوړې: "يار مې د جنګ نه په شا راغلو"

ګڼې ځلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړې: "په پروني ورکړې خلۀ ستومانه يمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړې! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړې غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنگوه!"
راپوړې: "خولگۍ دې خورم، نۀ پرې مړېږم"
گڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړې: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره گڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړې!"
راپوړې: "تا په کوڅه کښې ټوخې ؤکړو"
گڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړې: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړې: "د نغارې اواز دې راغې"
گڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړې: "د وړې لور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړې ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانگ ؤدرېږي. دغه تؤدوبه کښې د وړندار سترگې په مابتې ؤدرېدې. مابتې اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چيچله او يو لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونېجري په اُوږه ايښې و. د مابتۍ سترګو کښې وړندار پېغله تنده ولېدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خيال غېږه کښې ويښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبه يوسه!"

د وړندار دغه وس و، چې مابتۍ د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبه څور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ وکړو، نو اوده شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څه بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبه څور کړے و، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاځېدلو. هغه خو زر اوده شي، وائي "نمونځ په ويښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ و، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د څوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے څوے خدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغه لاس ونيولو او په ډېر روڼ تندي ئې ترې مبارکي واخسته. د ځېرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغهٔ له مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وږيژو د بګ نه څلور غوري جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سبدګلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر برند شو. سبدګلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس ځوښه وي، نو هغه به ورله خپل ځوے ورکړي. د سبدګلي زړهٔ سپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، ګني څوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لړه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خېره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ترور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلنې لوګے کوې. دا دومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس اېښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځاے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې ځملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤوريږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خپتې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشرنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي ربېره ده. داسې به ؤوايو، چې لړې ئې څنې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نيولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ ځوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوځه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تړے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خُوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د برېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د ځاځکو ټوپونه شول.

د ځاځکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مُياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ ترُخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بیا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.

شپُاړس ورځې جړې ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خُلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه ځوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مُلاښت وو. د ښاروؤ د تشو بُوسو په شُخوند خُلې پخې شوې وې. سُره غرمه به هم د نمر په نيشتون لکه د سُکښې مابنام توره تېرېدله. شپې خو بيخې د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په يؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې بنې خوشتې شوې وې.

د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دُرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نيم ژوند تېر کړے ؤ، چې بُرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بيا تيندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.

"خُدايه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګې قبول کړې".

(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بيا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خيال ؤ، چې لا نيمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر ځيره وهلې وه).

"مورې! مورې! يه مورې!"

د بلقيس ګاګيرو غړونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ؤليدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، څُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُربښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېد ګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې ترې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټې ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځېرک خان په ښځ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله ورونو راشئ!"

د قدوس غږ سره تولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په تولو اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته یؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوتې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو توان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناویاته نمسي تلوسې د ړنګې شوې کوتې خوا له بوتله. ځېرک خان نۀ یوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. تولو شپه د ډروند تیر اؤ خاؤرو د پیتې لاندې د هغې سا څَدا ے زده څنګه تینګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځېرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نیولې وې ـــ دواړه پښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځېرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې یوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځېرک په لیدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې خيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي څٰواخوږي اؤ زړۀ سٰواندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېرې د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار څٰوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے څٰلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر څٌوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځیرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ ځامورۍ ځیرک خان غېږ کښې نیولے سرِي سترګې ناسته وه. نن ځیرک خان د ځلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤورېږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه ځلوېښتۍ نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وریژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مینه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسورۍ کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې یؤ ځل د ځامورۍ غېږ کښې پروت ځیرک ته ګوري اؤ په سلګیو کېږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تُرې د خپلو وړو په مخونو لیدلو ځیرک هېر شي. وُرندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (یوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې مېرګاتې سره د درې میاشتو کمیله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو ځرمن ځيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوړ ځيرک به مابتې ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وړندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کوُم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينځلو. کۀ ستاسو ياد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکريزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ښندلي وو. هغه وخت کښې يوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځيرک سره کُرکې يا د کُرکې ځرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمينې په شا خپله يوه قېصه، يوه پېښه، يؤ خُوځښت اؤ يؤ جواز پروت وي اؤ بيا دغه کُرکه اؤ مينه د خپلې موخې په لور د يوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډين کونسلز ايکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤويشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ ښنستېزه څپېړه وه. د دې تر مخه به يؤ مسلمان مسلمان کانديد اؤ يؤ هندو هندو کانديد له ټاکنو کښې خپله خُوښه ځرګندولې شوه (ياد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې ځرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پيرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي برياليتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خُلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبړولې له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربنه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د ورو قامونو په حقونو ښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا؟... لاإله إلاالله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوځ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چڤولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې برېښي، لکه چې د هغوي په شين ببرغ کښې سور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه ايښودلو نه ستانۀ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په رېښتوني دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو تويولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي اؤ سرۀ کيږي، تر څو چې ئې پخپل تبر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د ورو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ايښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټے هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اوږېدل نۀ غواړي. مابتۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتۍ ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتۍ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اوږېدلو هڅه ؤکړه. مابتۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځهٔ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت وُ، دغه وخت هغهٔ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره سنګ خواب ؤليدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شپېه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے ځملاستلو. هغه اودهٔ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړهٔ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نهٔ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراويح ؤشوې اؤ لا د سپوږمۍ په ليدلو چا نهٔ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نهٔ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډ ځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نهٔ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مهٔ وايه! تهٔ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښوبنې وي او د کمیلې د جامو غونډې ښوبنې وي او د چاچي د جامو غونډې ښوبنې وي او".

"ته راځه، چې ربوړې، پتاڅې او ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځیرک خان په خلة د لاس ایښودلو هڅه وکړه).

فردوس هغة نه ډېر مشر نة و. بیا هم نة چرې هغة د فردوس سره لوبې کړې وې او نة ئې چرته لینده لاس کښې اخستې وه او نة ئې شینولو له ګوتې وړې وې. تل به کمیلې سره په لوبو و. نینګانې، میرګاتې، پتپتونې، شلغاتې، کوډکې، د ګوډا ګوډې وادة او چیندرو. د کوډکې په وخت به هغة کمیلې ته وئېل،

"ته به سړے ئې. ته به کور ته راشې او زة به درله ډوډې راواخلم".

"نه کنه، جینې خو زة یم. زة به ډوډې راواخلم".

"خو ته زما غونډې ډوډې نة شې راخستې".

یو ځل ځیرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې ځانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے و او د هغة ځنګون نه ښورک اوړېدلے و. د ځیرک نه زیات کمیلې ژړلي وو او د ځیرک په سر مابتې میرګاتے سم تپولے و. تر دې چې ښکلې او مابتې پرې خلة هم وهلې وه او دغه تریخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې و.

د هغة کړة وړة خپل پلار نه خوښېدلي نة وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتىي په كور وه. د مابتىي وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بېخي نيمګړے ښكاره كېدلو. نن دغه كور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند كښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښكلے شو، د كوم په شا چې هغۀ كښې دننه جينىي په ستر وه.

ګليشان به رېښتيا د كبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګىي پېريان كښېناستل. وړومبيو ورځو كښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم كولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګىي تْرور د هغې مور ته ګنګوسه كښې ؤوې، "په دې جينىي پېريان ناست دي اؤ د كوچينوالي نه د دې ستركو كښې دغه سُرۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وې اؤ كۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره كلي كښې خُوره شي اؤ ګليشان ته د كبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خُوي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژْغورنې د پاره وركړې شوې دوايانې كۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله كښې سْپک وو، ځكه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غبرګې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه يؤ پوتې هم څوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نزدې کالتوس ډزولې وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پړې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخپر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بیا چینک په سُکرو کېږدي) پربښتو! سُکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو ټول ښار کښې پخیږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ ټکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ اؤ پې پتیله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوټکوي، نو جنتي کیږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې خُورېدې اؤ څومره پړکې لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د ړنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان خُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شپُول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو خُواچینې وه، خو د دغه خُواچینې چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نیولې وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نیم سوه کېلومیټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نیولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه یوؤلس زره کېلومیټره لرې نیویارک کښې ناست جیمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولې وو اؤ د اسلام نوم اخستونکې د دغه پرځؤنې ډاګه کښې تولې نړۍ نه د صلیب تر سېُورې لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابیا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د یوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ویشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه یؤ سپین ږیري عبدالغفار خان د اسلام مینه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امریکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بیا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤویشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤویشتو".

د امریکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زیري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. یؤ مسلمان به پُردیو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزیر غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نیموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼي شي.

دې لړې اؤ خړې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دیاړیمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د بېر لختې په پُوله دیارلس کلن ځیرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر تره ٔ کودالـه کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤکوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاټے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"ليندہ غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګاټے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. تر له ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسريټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نخښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شپې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ تږقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نړور په وړو ډېره مئېنه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زیاته کړه اؤ قدوس اؤ بلقیس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.

عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تږقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. میرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغیو ویشتلو ته په لستوڼو نښيږي کۀ کور کښې به هر ځومره وړندار کله کله د ځیرک د جامې پېزار تېوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سرې کولې. کلې کښې څۀ خوشکمار ځیرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چیچلې وې..... دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه ځوک وو، چې ورور یا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلې وو.

کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځیرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلې ښوونځي کښې هم وړو ته اسلامیات ښودلو. د ماسپخین نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدا میرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر ټیسته پاسته اؤ متهقوري زْده نهٔ وو. ابغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خْلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راویستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به ټوله سیمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بیا د دُولا مُلا چې څومره زْده کړه وه، هغې نه زیات پخنوټے ؤ اؤ عبدالرحمان کهٔ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قْرتې ئې زْده نهٔ وې.

"ناموس خان دې خْداے ؤبخښي، ډېر ښهٔ سړے ؤ. زهٔ د هغهٔ ځوي کښې هغه وینم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دْروندخویه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغهٔ کْړهٔ وړهٔ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بیا تاسو خو خبر یئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نهٔ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغهٔ په سر به مونږ چا چا سره نْخښتلو؟".

"زهٔ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کهٔ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ ماځیګر نمونځ له راځي، اؤ زهٔ ورته قران وایم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زْده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به ټولنې نه ؤ نۀ شوکیږي اؤ بله دا چې د یوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سُکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بیا تاسو نه زیات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځیرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنیتوب څۀ ستغو یادونو ئې لاره نۀ نیوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلاؔ سره ښوونځي ته هم غاړه ایښودله. دا یوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځیرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ریښتیا دا دي، چې ځیرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګُورېدلو اؤ غږنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤویني، نو یوه څړیکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جیګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخیږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځیرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو میاشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. یا "الیف بې" کښې نخښتلو اؤ یا نهمې سیپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ لیکل هم زده کړل.

"زۀ وږے یم".

د ځیرک نیازبیني خبرې د وُرندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اینګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بیا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خُورم، نو بیا به نمونځ له ځم اؤ د سیپارې سبق به ویم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بيا چې راشم، نو اُودۀ به شم بنه؟"
"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بيا به مازيګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"
وړندار په مُوسکو سترګو د ځيرک سواليه ځواب ته په ځواب کښې يؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټهون د خپل سر تړلو پوهه لاځيرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ ټُرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته څو مياشتو نه نوې کهه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړينه باندې لاڵبنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غلْه شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بيا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سينه کښې يخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چپيا سره د وادۀ کور کښې يوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يؤ مخيز اؤ ميني نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي يؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي څلوېښتۍ پورې د کلي ښاديانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه میاشتې وروستو شوے ؤ (یؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړینې په پنځلسمه ورځ د نصیرشاه اؤ شبیرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ ښه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرے کښې بیاسته واچوي اؤ ژبه ورله یؤ ګز بهر کړي، نو بیا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته یوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے یم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوینئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک یا توپنچې سره مینه کوي. دغه وګړي داسې څیزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختې د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کرلے ؤ. هغه نیم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نیم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډیورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسایه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د وارۀ اختر په دریمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څهٔ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زهٔ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغهٔ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تهٔ هم ځان ناجانه کوه مهٔ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کهٔ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تهٔ هغهٔ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تهٔ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خلې ياران دې نور ساتلي دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغهٔ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زهٔ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څهٔ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نهٔ بوتلې اؤ څهٔ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خلهٔ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ښنده کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښنو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.
د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو ورو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګانو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بندهاري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بندهاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړهٔ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغهٔ زړهٔ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغهٔ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالئ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څهٔ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغهٔ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نهٔ شو. هغهٔ يؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،

"زهٔ يم، کهٔ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".

دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نهٔ تا ليدلې ده، نهٔ ما اؤ بندهاري ليدلې ده اؤ نهٔ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښهٔ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بُوي پوهه شو،

"داسې کار به وکړې، چې دُولا مُلا ته به کېښېنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې او کهٔ د نُيا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د کلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنډاري سترګې دووسې شوې) او کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".

د دې خبرو په وخت د کُلباچا سترګې او شونډې يو رنګ پړخېدلې وې. کُلباچا کښې دومره زور و، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سُپک روان شو. اوس د کلباچا غوندې زوروَر ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.

د مابنام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ايسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست و، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،

"اے خُدايه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانيسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".

او دغه وخت د هغهٔ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو او لپه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شپېه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغهٔ سره خُوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله او څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلۍ کړې).

ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خُوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نهٔ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغهٔ د پاره پورې شوې ده. د هغهٔ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغهٔ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغهٔ ته يوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نهٔ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغهٔ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغهٔ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهيږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه ديارې کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتهٔ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاوړې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرهٔ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نهٔ اؤري. تاريخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلې کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو.
اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه
اګاهو بېل شوے ؤ.
کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو،
هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو
فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې
سُپېږمې نه به ئې قڼ بهېدل اؤ لستونې سره به ئې سُپېږمې نه په
مخ ؤمښل. یا خو غوڼه مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے
دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله
په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې بڼهٔ دے، چې
په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ
وراندې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د
تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه
ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره
خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو
ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې
راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره ځانګونه
خُوارهٔ کړي وو. وړومبي ښاخکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ
پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ښاخکو نه پېغله پسته شپېه
روغه شوه اؤ تیارې ځان بڼهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنهو
سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ
نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړکان. هغهٔ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغهٔ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدهٔ. یؤ څو یادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېې شونډې. هغهٔ دواړه ځایه سمون خوړلو. د هغهٔ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځیرک خان زړهٔ نهٔ منل. هغهٔ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بیا هم نهٔ اؤړېدلو. څو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بیا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تیاره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې ربه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څهٔ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خویونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېلیو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارهٔ چې فردوس ما کښې لټوي..... زهٔ دغه هر څهٔ نه کړکه ولې کؤم؟

ما ته کهٔ هلکانو کښې ځان نیمګړے ښکاري، نو جینکو کښې هم نهٔ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سرو نکريزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نا پکښې ابیۍ هغه ورځ زما په ليدلو وئيلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدائے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خيالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هيله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بيا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځيرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو يؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې برُستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره يخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ برُستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سيلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو يخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازيګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وريځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بيا ماښام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خُوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې يوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ رچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم رېي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پُروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زِيړې اؤرېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شپېو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پُروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سِره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"میرګاټیه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بُړستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځېرکیه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه یۀ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاټے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وایئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لا پاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئیلي ووې"هں! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابۍ سلامونه کول".
وړندار د ځيرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځيرک خان وړندار ته ګکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کټکې کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې ټوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتۍ روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځيرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.

بدلون خو د ځيرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغۀ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تْوان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خْواګانې اؤ کور نه بهر وړې ترې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغۀ سا نْخښتله. د ژوند په کټوۍ د سړيتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ،. ځيرک ډېر خُوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټيکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،

"دا په منځ خيرې کړه اؤ څاروۀ له ئې اخور کړه!"

قدوس يوه ورځ مازيګري کښې پانوس ته وئيلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځېرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځېرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو.
هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پېچوکے ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د وډُونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتي هغۀ ته وئېلي وو،
"غلے شه! تۀ هلک ئې".
هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤځنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،
"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بُربت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"
داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.
د زړۀ خپل پاړځوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوَا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تړلې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځېرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلے ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره ځنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوټه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځا ے ليدلے د ے اؤ ځومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".
د ځيرک په حقله د پرځندکاکا د خواځُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې ځلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. ځۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان ځنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځندکاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ ځۀ کولے شو؟ دا د خُدا ے شکرونه دي، چې ټُرونه ئې پا ملرنه کوي".
(اؤ بيا شپېې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ېښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښېږ ؤوائي)

"خو هغه هم تر کومه؟"

"کاکُوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سیپاره تْرخ کښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"

"هغه څنګه پرځندکاکا؟"

"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. ا ے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".

وبښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکُوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکُوان مخ کښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوټکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.

څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچۍ کښې لیدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څۀ وئیلو ته نۀ پرېښودلو. یوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،

"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مینې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګټلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لاړمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړۀ سواندے نظر وینې شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ویستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه ټول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بیا ټرونه؟"

د ځیرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غرېؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".

دې خبرې سره پرځند کاکا هم غړېؤ ؤنيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځيرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاڅوان ځنګه سپاري؟ يؤ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بيا هم هغۀ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاڅوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئيلو ښونه ؤکړه.

"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"

مشره مور دې خُداے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،

"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".

"مورا زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"

"خُداے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".

د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختميږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د تينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کښې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې ځوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له ځوک مياشت کښې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوره هم نۀ راؤړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له ځيزونه راؤړل، د پُور ګُوره اؤ ګني به ئې راؤړل، وږي به ئې راؤړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځېرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غوُئې په خپلو ښکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لويو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې څنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ ځپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خوُړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځېرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغهٔ دننه وېره ئې تېریستلې وه. پانوس خان نهٔ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅې اؤ نهٔ د غوُئې د ښکر بګتیے باندې باور کوي. هغهٔ ته کتلو باندې دهٔ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښې) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوُئې په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! یؤ پنځهٔ څلوېښت درې خو به پُرې ستا وي". خو پتنوس به دړیو پسې خاندل.

څابښتې مال ځیرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغهٔ ته ؤکتل، نو ړیرې سمولو د پاره راغلے بشیر ئې په ځاے پُرېښودلو اؤ د کاکوُان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوُان هم بېګا کراچیے ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادهٔ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلي ؤ. هغهٔ خپل وارهٔ کور پُرېښې وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځیرک خان د هغهٔ د ډولځې مخې ته ولاړ نهٔ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نهٔ وې، چې کاکوُان بیا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغهٔ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازیګر کېښې پرځندکاکا د کاکوُان سره د میراجان دوي د کېښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدهٔ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغهٔ د ټبر مړینې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نیمګړے اؤ شُوکېدلے لیدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نهٔ پُرې کور کېښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو ښځې پُردے دے، نو پُردو ښځې خو پُردے پُردے دے، بيا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځيرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي ښځې يؤ هغۀ اؤ يؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے ښځې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما ښُځې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځُوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نېنې وُرتيږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په يؤ ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تُرخونو ښځې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته.

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت ښځې د ښځتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړۀ مې غوځيږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو ښځې اوښکې ؤځليدې) تا چې هغه ځاے يادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سيلۍ يؤړل. پخواني ځيرک خان اؤ اوسني ځيرک خان ښځې د ډانګ اؤ پُړانګ توپير ؤ. رينښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا ټپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زيادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ که خُدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځا ے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نهٔ بُوتلم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغهٔ ويښه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په يو اېر کتلو شو. هغه څه وئيل غوښتل، خو د ګيلې کولو چل نۀ ورتلو. هغه يوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته بېرته سټون شو. خپلې سلګۍ سره هغه ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغه هډوکې ماتوي اؤ کميله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولې نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د څيرک په ځاندره پرېوتونکې دے، د هغې دړد ته کميله د اوس نه زښېرګې کوي. داسې بړيښي، لکه د څيرک خان د پرهر څڅيکې چې د کميلې ځرمن کښې غونځيږي. د شپې په يو پؤړۍ هغه له خوب جوته هم ورکړه، خو هغه ځان ؤسکونډلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خيانت دے.....

نن به زۀ د ژوند يو نوے مخ وينم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غاښونه، سرې ويرونکې سترګې اؤ غټ شونډان هغه ته مخامخ شول، خو هغه ترې خپل پام سټون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کميلې د سلګۍ خيال هغه ګوتې نه ؤنيولو اؤ هغه ته ئې هغه ورځ ورياده کړه، کله چې کميلې ډېر ژړلي وو اؤ بيا هغې ورځ نه وروستو هغه اؤ کميلې چرې نينګاڼې ؤ نۀ کړل.

"کميلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کميله ؤپوښتله، خو سلګيو کميله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زه ترې څه خبر یم؟ بهر د راپوړې نمسۍ او شیشړې سره دې او ځیرکو نینګانې کول نو"

"دا ځیرکو دې ولې ووې؟ میرګاتیه! (د مابتۍ تریخ غږ سره فردوس خپله لینده اخستې بهر منډه کړه) زه به دې وشلوم که هلک ته دې بیا وران نوم واخستو".

مابتۍ هغه پسې یو دوه تونډ ګامونه هم واخستل، خو د میرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هن! هلک. د څه هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ووې، چې په مابتۍ بلوښېدلې نه شي. د کمیلې په یادونو د ځیرک د پاره د هغې د مور د کړکې کرښې ژوربدلې. د کمیلې ډېر خویونه خپلې ترور مابتۍ ته تلي دي..... د کمیلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کمیلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خویونو، نخښو او رنګونو کښې یو څوي، یوه نخښه او یو رنګ ځیرک ځان هم د ے.

په هغه ماښام ځیرک او کمیلې ډوډۍ خوړله. کمیلې ځیرک ته غلې ووې،

"شیشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې او زما کپړې ئې سمه وسوزوله".

"زه به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، یو پېره نهه نینګانې او دوه څپقونه او دوه ګوتې راوباسم او باچا به شم او بیا به تا له هم سمه ډېره لاره ووهم او ته به کوتوال شې او بیا به سم ډېر ډینګان او کوترې او چپاتۍ د شیشړې نه وباسو، خو ته مه ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار ځېلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو ایښې د دواړو خبرې اؤري)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بیا ټګي ؤکړم"(ښه! کمیله ټګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! ټګېژنان خو د خُداے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نمړۍ شُخوند پُرېښے وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لړ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه څوک وهي اؤ نهٔ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خلٔهٔ لاس ایښے ځیرک غوټه ترُخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لړې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلې نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شېبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! وارۀ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تیارې اؤ سیلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.

"اندېښمن یم، کۀ سبا د چا د څلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پْرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځیرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنیولو اؤ د اوښکو اؤ سلګیو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځیرک خان لا خپله سیمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ لیدلې نۀ وه اؤ بیا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځیرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښېږ به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرېږ ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شپُږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړه شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډې به هم لږ دروند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سږې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټي نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کۀ خُدائے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نه وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابۍ هم خبر کړې نۀ وه. د ځيرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وُرانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.
کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړُپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بيا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،
"کاکا! ډوډۍ؟"
"خوړلې مې ده"
کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ايښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بُوي د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکۍ دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکۍ سُکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،
"داجې! ما له دې الې پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ ؤکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونډه ؤچيچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راؤويستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان زُغورلو اؤ نن خو هغهٔ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پُرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پُرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغهٔ د نيمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکُوان د خبرې تاده ايښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائېللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤويستهٔ اؤ بيا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځيرک زړهٔ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ ؤ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اؤ کاکُوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کښې کاکُوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خُوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا ټولګي کښې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکُوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګيو سره ژوند دے،
څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند يؤ پېټے دے،
څۀ مې هلته يؤړو، څۀ به دلته ؤګرځوم.
زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ايښې وه، دلته به ترې هم څنډه نۀ کړم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئيل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پُرېښودلو. څو شپېو کښېې د هغهٔ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودهٔ شو. د ځيرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړي ژوند ډېرو کړاوونو د هغهٔ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغهٔ باندې هسې تېر شوي نهٔ وو. هر څهٔ چې وو، خو د ځيرک زړهٔ ډاډه ؤ اؤ دا هغهٔ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په څُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغهٔ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغهٔ په روکېدلو څلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،

"زړهٔ به نهٔ څوري! اوس لوي هلک دے. د هغهٔ خپل څُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نهٔ ګډېده. را به شي مړه!".

هغهٔ به دغسې د قدوس يا پانوس څلهٔ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نهٔ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځيرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغهٔ د خپلې لُور وادهٔ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغهٔ چا ته هم وئيلي نهٔ وو، چې کله به کلي کښې پُرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغهٔ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څهٔ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبے خو د تماکو په څېلو تورې پيشوګې ارمې شوې. قولبه کنډه مه شوه. يؤ غوئے روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پيشوګې ځان لړ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پُرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غوندې انګڼ کښې هغوې د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوې وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت د ے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے د ے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوې اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے د ے. زۀ يوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو تُوان ؤبائېللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوڅې ته یؤړلو، چرته چې سُپین روبي د شپې تیاره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رښا کښې په توبو د خُدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې توروپوښتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغهٔ د کلیزې نمانځلو لاسلیک وکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د یؤ مخؤریز بریالیتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل تټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کهٔ ستا پُرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم اؤ څهٔ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سُورېږم"

(ناست ټول بیا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا رڼمنځ له غاښونه ؤښندې) خو زهٔ وایم، چې د پردي وړوکي ویېریا توکي د زباد سره د ملامتیا لوي غېږ هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو او ورُوځو نه ښکاري، چې د هغهٔ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! ځهٔ واخله او ځهٔ نېته کړه! چې زما شي، نو زهٔ پوهه شه او هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کهٔ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نيا ماډل دے".

پایه کښې پرځند کاکا د شامودام ځوي نه سېکل واخلي او بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په ورومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره وُخاندل. ژوندۍ سا د هغهٔ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغهٔ پرون نهٔ پېژندل او نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو او د نورو اغوستن او مخ ته وُکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو او بیا ئې وُوې،

"نه! دا ټولې زما سوبلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے وُ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغهٔ زړهٔ کښې وېرې بوٗ تا کول، نن د هغهٔ زړهٔ لوي وُ او ډاډه وُ.....

پرون هغهٔ خپلې تندې له اوبهٔ غوښتلې نهٔ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړهٔ وړهٔ، پېزار او اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغهٔ سترګو کښې ویاړ وُ. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچیچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُږېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نیولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بیا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خیال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په یؤ اېږ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځیرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک لیدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجیده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټینګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".
هغۀ څو ګامونو سره ځان ځیرک ته نژدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنیولې،
"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ــــ تۀ ډېر نیٔازبین اؤ ډېر سپېځلے ئې ــــ خُدایه! یه خُدایه!"
دغه غږ په زوره شو. ځیرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دړانۀ پيتي ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ ډېر کښې شپه ويښه شوې وه. د ډېنزېبو شڼګا سيلۍ هم ځان سره نخوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوي سپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پټو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا څُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټېل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ يم ـــ دغه پټو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نۀ".

"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"

یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خیال کښې وُرکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،

"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیورې ته کښېناستم".

"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نۀ شي".

مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤکوري اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائي،

"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پیژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".

"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".

(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم“. (پْرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېر شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)

څو شېبو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوْږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.

کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په وېښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سْترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پْرېشان چوک نه په جاښه کوڅو کښې د کاکْوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پْرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نهٔ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپیناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادهٔ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کهٔ د هغهٔ د مړینې لاره نهٔ وه ګرځېدلې، بیا هم د بهرام وینه د مېترخان په وراره نخښتې وه. دغه وینه د مېترخان، د هغهٔ د ځوي، د وراره یا کهٔ د هغهٔ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وینې د تویېدلو نه پرته نهٔ وینځلې کېدله. پښتنې وینې چرې هم بې له وینې نهٔ ستنیږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغهٔ د کور ژوندي د هغهٔ د قبر د خاؤرو نه د هغهٔ د وینې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وینه اتهٔ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وینه د بهرام د وینې وینځلو د پاره تویې شوه. د بهرام ورونړو د خپل ورور د قبر په خلهٔ برغولے کېښودلو. د بهرام ورونړه خبر وو، چې نهٔ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نهٔ د مېترخان وراره د بهرام په وینه خپل څهٔ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وراره تېښته هیله شوه اؤ دغسې اتهٔ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نهٔ شوه، هغهٔ د بهرام ساګانو د پاره پړېوانه سیلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وینې سره سم ګڼي اؤ کهٔ د مېترخان د وینې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځیرک خْوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره ترلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځپلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپیا)
خو مېترخان هم بې ځایه ټوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سیورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلي څوک قدوس خان دوي ته د ځیرک ؤ نۀ وائي. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسې یا ایرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بیا هم هغه یؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خْلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژْغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه ایښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځیرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کیږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خْلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځیرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څنو کښې نْخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دونې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاګوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختئ نه داسې بُرېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دي وئيلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤرېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زور ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تولو سترګو کښې د غه نوم د پاره د خوښې ځرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېرابان په غلي غږ کښې د غه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په د غه کوټه دننې چپيا وزرې خورې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار ځمځ.......
په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.
"سميتا! خواږۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،
"دا خواږۀ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤليدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلې ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سميتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځيرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځيرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤليدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځيرک سترګو کښې د زړکې نظر وېښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځيرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چيو نه ګُوټ شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټيټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانيسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د يؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې يوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ايښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

”په زړکه د ځیرک پرده وه، ځکه بې ځایه ؤ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له لاسه ورکړو. اوس به رنګ هم را پرېږدي اؤ د هرې سا نه به خوند هم واخلي“.

کاکوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شړنګ شړنګ خوځي.

”ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وینم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننداره باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسیر لکه قیامت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کیږي؟“

د کوټې نه بهر د ”مدهوش“ غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دَروند بوږ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته یاد دے. هغه وخت وئیلي شوي وو،

اے! د خپلې مینې لېونتوب خمار وهلیه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته یؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوایه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګیله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غبرګ اؤرېدلو سره زرکې لېدلي وو، چې مدهوبالا توندې پاځېدلي اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لړه خواخوږۍ اؤ لړه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. یؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سرېتوب نقشونه برخېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
یؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پرې غبرګ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غبرګ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ څه! پښې سپکوه!"

دې ټول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ درونډ اؤ بوږ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خدائے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خدائیۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته ستون شوے ؤ. مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن څومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا میاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دے. دغه مينه پته پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلے نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پته ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې تېت شو. اوس چې مدهوبالا نوي څوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تړاخۀ ښکې نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کېڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوڅي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کېږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ښنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا سپرلے اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځیرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارۀ هم خاؤرې اړولې وې. د ځاموري ابۍ د ځلوښتې نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نیولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نۀ شي هېرولې، کومې چې د یوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدایه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلۀ ئې د قمرو هغه ځُوے یادولو" (بیا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زیاته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار لیدلې وو، چې د ځیرک په یادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغۀ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچینۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې لیدله، چې د ځامورې ابۍ د مړینې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځیرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پیو په ځاے مینه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خیال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د یؤ بل پلؤ نۀ پُرېږدي ..... تیاره اؤ رڼا یؤ بل کښې روکېږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځیرک د زړکي ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغۀ یؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سْتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يۀ مېږۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دْيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وْيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دْرنې ګل پري سره د چا په خْلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان د يوال کړے ؤ. د هغۀ وارۀ چې ښْوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يۀ څو مړوْ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لونډې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچیچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کېږدي، بیا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بیا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه یوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ایښودلو پوهه شوے دے)، خو په یؤ خیال د بندېز هڅه، هغه خیال ته بیا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتیا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپبه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ مینې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښنو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د یؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره سْتړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بیخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سپیناوي کولو پورې زړکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نری مُلا اؤ پلن کوناټې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وښنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په ځمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پوندو ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خوارۀ کړي. زړکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زړکې ګڼل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شرنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنڅېږي. د هغې پنزېبونه شرنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زړکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مُلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زړکه ګوته په څلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکي سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غونډې بنځه؟"

(سميتا بيا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غونډې بنځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جيځ لاس کښې نيولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سميتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سميتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې يؤ بل د پاره بشپړې مينې ته ؤګوري.

"تک . تک

دين . دين

تک . تک

دين . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

دينک . تنک . دين . دينک . تنک . دين

دينک . تنک . دين . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سميتا خپلو ښُوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سميتا زړونو کښې غواړي، چې يؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سِتائينه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يؤ خُوځښت هم بائيلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شيبې له هم د دغه ننداري خُوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سِتړې سِتړې زرکه د سميتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خُوره وره څملي. څو شيبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډېره واؤړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کاڼے شو. پرځندکاکا اؤ کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زُده کوله اؤ نن ځابنتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مُېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خُوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خُواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رُغړولے شوي.
کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یؤ ککوړے نیم د ځیرک پښنو سره هم څوئېدلے ؤ. تر دغه وختنه، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لرې لویګانړے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کمیله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یؤ وړے شرمخ ؤسپېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د ځلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډیوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چڼګاؤ شوے دے اؤ ګربتیانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتیلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به یوازې څۀ کؤم؟"

سمیتا مجمر لاس کښې نیولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې ځلۀ مدهوبالا د سمیتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا یوې نیازبینې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سميتا اؤ مدهوبالا ځو شېبو د پاره دغه ننداريې نه ځوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې رانۀ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړګې خوا له راغلې اؤ د هغې ځورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په ځوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه رابنکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سميتا خبرې ته موسکۍ زړګې بنه ؤکړل اؤ چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړګې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړګې په بنۍ سترګه د وېښتو ځو تارونه لکه د ځونډي ځوړند وو. په تندي ئې وړه غونډې تېکه د پرخې د داسې ځاځکي په څېر پرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقېنده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش ستوري بنلي شوي وو. خوشبويانو ئې د سالُو پلؤ نيولے ؤ.
نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا اؤ شبمين د زړګې ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې ځڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ويستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو بڼو جمدر نور نېغول. شبمين د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غُوړۍ لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خُلهٔ وازه پاتې شوې وه.

"د زړکې کميس دې خُدائے زړکې نه هېر کړي"، زړهٔ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.

"شبمين!"

د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېماني چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچي کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټيټې ؤوتله.

د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړۍ، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ مُلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېولې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پتکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کهٔ يؤ په درې نهٔ وي، نو يؤ په دوه خو ارومرو ده).

"مېرابان غږ ؤکړو".

د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبې نيولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنيولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کنبې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ايښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کنبې حېرانتيا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کنبې چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړيتوب د ځيرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ريښتيا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس يؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيورې لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پالمرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کنبې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کنبې د رڼا ، زمونږ په مخونو د موسکا ، زمونږ زړونو کنبې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کنبې د پياوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امين" (ګڼو خلو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر ځپر خور ؤ. اوس به یؤ یؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ویستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ایښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.

(خُدایه! مدهوبالا بیا مجمر راخستې).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس یوې غلې تنداره کښې وُرک شوے دے. شېمین د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن یؤ ځپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځیرک خان دُوې کلې کښې د نیمې نه واوړې. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې تنداره کښې بې پامه د تؤدو چیو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسیزې اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متایۍ یا پیکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهې.

ډېر وخت وروستو د ژړا یوه ښکالو د دغه شپې چپیا کښې ځان ښکاره کړې. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وې. د خپلې ژړا ټینګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چینګه پاتې شوې وې اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وې. مېرابان د خپل ځاے نه پاځې اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلې د پاره خُوارۀ کړې. د ګل پرداز په سر سیندهۍ خُولۍ وې. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي اؤ دغه څو شپبې د هغوي سترګې زرکې نه واؤړي.

ګل پرداز به هغه وخت کښې خاؤرې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکڼ ؤ اؤ په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مړېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو اؤ د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغابښ نه لاس ؤ نهٔ ويستل، نو "راني" ورغله اؤ دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله اؤ څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو اؤ ځان له ئې ويرپا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،

"زما مور هم زما په لُويګانې کېدلو زهٔ پرېښے يم اؤ زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتيتۍ پېلام ؤم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پړه ده، چې دا زما خور اؤ مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور اؤ کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے يم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".

راني پاڅېدله اؤ د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شپبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه موړ سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکېو تېرېستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برخېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې خوځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه څوکۍ خوا ته کېښودلي شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګېږي ..... شپېلۍ کښې پوکې وهلې کېږي اؤ په ګوتو ترې سندره ويستلې کېږي.
انګڼ خوشې پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سميتا زرکه د لاس نه نيولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کښې يوازې د مېرابان، ګل پري، سميتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمين سترګو کښې اوښکې وې. د زرکې سترګو کښې هم رانۀ ځاځکي څوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ويستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې يؤسي. هغه ئې په سر لاس ايښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ يؤ سپين ږيرے سړےويني، ځکه چې زرکه دغه مخ کښې دننه ګل پري نۀ پېژني. بيا هم د هغۀ پښو ته ټيټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنيسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ايساره کړي. په سر ئې لاس کېږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کښې د مينې تپ پخپل تندي ؤليدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤليدله).
په انګڼ کښې زرکه ؤدرېدله ..... سميتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ويني، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼي بت سا واخستله. بايد چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بت د هغۀ د لاس نه ويستلې وې اؤ هغۀ له يؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بيا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدا ے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکليه! خُدا ے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدا ے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا- ما- پا- دا- پا- ما- ګا- رے- رے- رے- رے
سا- رے- ما- ما- ګا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدا ے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وياړيږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غړوله..... رباب خپلو پَردو کښې غړېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوختته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لے اؤ تاپ سره د زړکي نڅا د لیدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلي ننداره وه. د دغه کوڅي پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پاڼو کښې یؤ سُپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکي اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څُښکولي وې.
کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه تیتې پردې له راغلل، دغه وخت زړکي خپل کیڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پُرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې دُرې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د ژمکې پله وه)، خُپلې سترګې ئې د اوړدو ښو لاندې په خاؤره ښملولې وې..... ښې پښه ئې کونډې کښې لږه کوتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې ژمکې نه اوچته کړې وه.... ښې ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د ترُخ نه کوناتې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښُکاربدله اؤ کوناتے ئې د دوکړې سره یؤ ځاے داسې خوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو خوځولو شول.
ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړې څو تپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړې مخ نه هم څپېړه اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړې سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ ښوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ ليدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا ښوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ايسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نيولے ښے لاس اؤ اوچت نيولے کيڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه ځوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېراباان ښوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه يؤړل. مېراباان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنيوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو ځوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوځې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې مانۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پير مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرځېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لړ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړيوالې موناري الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شتُون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خدا ے پخپلو چارو بنۀ پوهيږي).

وختونه خو د مېراابان هم نور شول. د ښار د تولو نه د لوي سېتهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا مانۍ کښې د څهٔ مېلمنو دړناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېراباڼ اؤ د هغهٔ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نهٔ ؤ. دغسې مانیو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کېږي. د مېراباڼ لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو تولې خلي ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

تولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېراباڼ ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زهٔ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خوٰاشیني په دې چې د سبتهه غوربونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغهٔ ځکه لوي وړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روښني د پاره هغه وخت بل څوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څپلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېراباڼ د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتهٔ رٔمنځول اؤ مېراباڼ کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغهٔ خوٰا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خوٰره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځېرک خان ته نیم سړے وئېلے شو اؤ کهٔ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننندارې سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوی به مونږ هلته ورې، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ وکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپینې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوی وړاندېز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بیا هم په ډکو څُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سمیتا مخکښې وو. زرکه د هنې، آرا اؤ کوشلیا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بیا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګویا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پیاوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشلیا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زېړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېراباڼ پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږې ځناور ته ښکله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهه خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سرې ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېراباڼ څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېراباڼ ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوري لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږ په وړومبي ځل مدهوبالا او سميتا د مېرابان دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په رانتوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو او ړنا ئې ټپه کړه.

(شپه نن ډېره بوړبنوونکې شوې وه. زړکه د مدهوبالا او سميتا منځ کښې پرته وه. آرا ، هني او کوشليا يو کټ کښې ناستې وې. څو ځله دوي ؤخارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو او بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور زړنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ او بيا بېرته خپلې کوټې ته ستون شو. نورې دړې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا او مدهوبالا شپه د زړکې سلګيو ته ژړلو کښې او د مېرابان څارنه کښې په ويښه تېره کړه.

دړې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه او نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دړې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،

"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته زړنده ؤوهه!".

شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو زړنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وږځېپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه او پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وږځېپانه کښې د ښار د يو نوموړې سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټه ؤ، چې هغه چا لوېه لاره کښې وژلے ؤ اؤ د هغۀ د ځاندرې څۀ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغۀ سره څوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وژرځېانه يؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځيږ ځيږ شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور ېېرته شو اؤ مېراېان کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېراېان ئې ؤليدلو. مېراېان راغلو، سميتا اؤ مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سميتا هم) د زړکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نۀ وتلې (مېراېان دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغۀ په چغو کښې د زړکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهـ نۀ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زړکې اومې خلې ته ئې ځان ټينګ کړے نۀ ؤ. د سېټهـ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو اؤ بيا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهـ د ښار هغه نومورو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونډ نۀ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سېټهـ د يؤ ډېر تور زړۀ څښتن ؤ. څو ځله هغۀ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلي وو اؤ خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني ځو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سیُوري لاندې د سېټهـ کومي نه ؤوتله. د سېټهـ نور هم ځلور وړُونهه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پیُاوړي، نامتو اؤ د سړیتوب ښتن دي. د وینې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وړُونهو زړۀ چرې هم سېټهـ له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ایښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سیاست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بیا یوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سېټهـ د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ویوونکو د غاړې دې وي، خو ګڼې خلُې وائي، چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا ځو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د ټرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار وروڼو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صيب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځُوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پُرځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سيپارې نه واخله د وَالنّاسْ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زدۀ کړے دے اؤ زْباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نږدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خْدا ے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډْيورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).

د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.

ځۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکې وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟

د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟

د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟

د وينې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟

ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟

تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کيږئ؟"

نن د هغۀ د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.

کلي کښې راپورېږۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ايښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ يوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نهٔ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغړیږي. میرګاتي له (نه ریښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړۍ تمبل غړوي، نو مابتۍ به نهٔ وي. مابتۍ خپله مور اؤ ښکلې نیمه ځلهٔ ستانهٔ کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ؤوئېله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نهٔ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړهٔ به د راپوړۍ تمبل سره ټرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنېدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرۍ شوه.
مېرابان مُیاشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلۍ بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې تولو نه لوٌي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلۍ ورياده شي، کله کله ورته د مابتۍ مینه ؤدریږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "څنګه ئې دغهٔ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نهٔ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نهٔ پیکه کیږي. کهٔ سمیتا نهٔ وي، نو آرا وي اؤ کهٔ هغه نهٔ وي، نو هېلن وي اؤ کهٔ هغه نهٔ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.
مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغهٔ مور اوس هم هغه خپل نهٔ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سبتهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوښ شوے د هغهٔ په خُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګنې دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نهٔ ؤ، چې سبتهـ هغه مړے په شرق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سبتهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکارې په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سبتهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سبتهـ بیا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُدائے دې دوي په نیکه واړوي، خو پرتوغا ښې اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځائے د دې چې د سبتهـ لاس نیولې وو، د هغهٔ په پښو پرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سیتهه صیب! کهٔ تهٔ خپلې اوبهٔ ویستل غواړې، نو هں! ما واخله. زهٔ به ویش هم نهٔ کوُم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څهٔ مهٔ وایه".

"زمري وابهٔ نهٔ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهڈ ڈے"

زرکه کهٔ د هغوي په ژبه نهٔ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ښاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نهٔ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سیتهه ولیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ووتله.

"راڅه! راڅه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ودرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او یو اړخ ته ودرېدله.

دغه وخت پورې نور اتهٔ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نهٔ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تهٔ چې څهٔ وائې، زهٔ به هغسې کوُم. زما د غوښې یوه یوه تیکه په چاړو غوښه کړه. زهٔ به هېڅ هم نهٔ وایم. هں! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارهٔ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نیولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سیتهه د زرکې خوا ته روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته وغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کميس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره مېنځل پيل کړل.

"هغه وخت تۀ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نينځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شيونه نۀ تيرېږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړيو خُوند ورکړے دے.

تۀ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بيا زړکي ته مخ واړوي.

"اں ں ں!"

د سبتهه شيطانې سترګې ځان ته په کتلو ليدلو سره د زړکي خلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېراېان ليدلو سره پېښه نيولې شوې وه.

"دا څۀ؟"

د مېراېان شونډې ډېر سوخت نه توري شوې.

"سبتهه صېب! دا دې بنۀ ؤ نۀ کړل (هغه د زړکي خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېراېان خوا له راغلو) دا نينځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!“

”ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباڼانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې“.

(اوهو! ښه، نو مېراباڼ دا غواړې. سمیتا بهر ؤوتله. د سېتهۀ سړو ته ئې ؤوئېل، چې سېتهۀ شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېتهۀ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).

بدکانو د سېتهۀ خلۀ کښې شوړه ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټیپ سوره کړه،

”الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهڼا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!“

د مېراباڼ په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نینا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېراباڼ د سېتهۀ پرتوګ د کټ په پیاړمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېراباڼ پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غړماني اؤ لینګي ئې غوړول. هغهٔ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلې سوزولو.

"نېک خو بېخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېراباڼ کوشلیا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جېګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ خوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تیکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغهٔ پښې کُلکې ؤنیولې اؤ مدهوبالا د هغهٔ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بیا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردې لوښه اؤ ځامن نۀ چیچي (د سېتهه په نوم کښې هغهٔ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې څیرې شي."

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایړا وین وجائي ویا
الے... الے موجا ماړو اړا....."

د مېراباڼ غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغهٔ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اېچ وئيلي وي، نو بيا خُدائے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپُور شوے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.
"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نيمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نۀ اخلي. خُدائے دې نۀ کړي،چې مېراباں ترې ؤغوريږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې د ننه سړے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤرېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېراباں پوهه ؤ. مېراباں خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".

نېمت ته به چا وئیلي نۀ وو، چې چیره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاڼے دے، چُوي.... نړیږي.... ماتیږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے دے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظیفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کُړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ لیکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نیمګړتیا ده، چې ما له وظیفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خُوره لپه یو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُړکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.

د تېښتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ ټول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په ټوټي څُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم ځوک بلُوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره ځُداۓ شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،

"جانيه! تۀ دومره توند ماټور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو ځُداۓ مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل ځوک لاروۓ در نه".

"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دۓ".

"خو وګړۓ نۀ د چيرړو نښځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماټور دۓ، چې بيا به تامړې نښغې اؤ کوشبر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ ته خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغۀ سترګو کښې
وېره ؤليدله. رو غونديٍ ئې ؤوې،
"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل ټرۀ
هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته
څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ
ښکاري. زۀ راپاڅم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا
کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د
هغۀ غږ نور هم تېټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي.
هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې
وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے،
ؤ مې څُغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهيږي هم، نو
څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې.
ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غونديٍ پيرياني
سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"
هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا
غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،
"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت
ؤنيوۀ، خلۀ مې د هغۀ غوږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم،
نو) مرګ رېښتيا دے".
هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا
ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،
"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور مابنام کنبې لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړينگ شو، بيا يؤ لوي غږ شو اؤ بيا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے ليدلے نۀ دے. وختي رياض وې، چې ماتهور ئې بيخي چپړيت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماتهور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېنتيس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتيس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کنبې د وړو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کنبې وړکه وه. مابتيے، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کنبې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کنبې به تؤدوبنه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کنبې به مابنام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بيا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سيګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سيګرټو ګيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوړه باندې ؤوينځله. د وړندار خپل سپين ږيرے هم روژه کښې باتے ته تيلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې ځمځ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپيلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سميتا ته وئيلي وو،

"کۀ لږ سپيلني يا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئيل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زېړه سارې ئې اغوستې وه، يؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ايښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پيکه شوي پېغلتوب له بيا رنګونه ورکړي وو..... د مخ ګوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپينې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بيا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سميتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې یوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زیاتره په یؤ کټ کښې دوه بنځونک. اوس ژوند کښې پراختیا راغلې وه. مېراباني چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سمیتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سمیتا مدهوبالا ته دا وئیلي وو، نو هغې ته خپل مېراباني ډېر یاد شوے ؤ. مېراباني تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېراباني پخپله څلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېراباني ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صیب د جومات مخې ته څو سپین روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بیا مېراباني هېڅ ؤ نۀ وئېل. سمیتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئیلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېراباني خپلې پښې ؤوینځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنیولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې یم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلي دربۀ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ودرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یؤ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یؤ سړي مولانا ته ګیله وکړه. مولانا زۀ ورټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره وځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یؤ بل مولانا نه تپوس وکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ودرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ، هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ودرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما ورونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکؤم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګڼې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما ورونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلي نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ وينې، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپيلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارهٔ ايرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رڼې اوښکې د هغهٔ د ځېځمې نه پښه په اننګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نيولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خُلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د يار سترګو نه
د ژوند رڼا واخستنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د يار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د ياره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د يار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د يار د غېږ نه
سندريز شړنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
د نُيازبين ژوند خُدايه!
د سُپېرۀ مرګ خُدايه!
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (يؤ څو سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنيسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُليان ډېر کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وږانديز ګډون کوي، چې ښاغلی مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره څکه نۀ نزدې کېږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا يۀ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګوابښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګيز کولو کښې څنډ ؤ اؤ دغه څنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د يادوني نخښنه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يو ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېرمه روغه کړې شوه. زه خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود او شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي او هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون او روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي او د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغه د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي او د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وږے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نه مومي. که څوک راپاڅي، نو هغه پسې ئې وږے تږے کاکے غږ وکړي،

"ما له به ماکام څه لاولې؟"

"جه دودۍ ګوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه وغواړي، که خپل لوخ او ابلې او وږي کاکي له څه تابيا وکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي او د خپلې خاوږې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاوږه سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دهٔ د خاوړې مشرانو باندې دومره تور منبلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبهٔ رڼیږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاوړې به تر هغې څهٔ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانهٔ ځانونو ته پښتانهٔ وائي، خو پښتو نهٔ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بیرغ نه لُوي بیرغ په بل رنګ کښې خپل د بوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وربي دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زهٔ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".

بېګا زرکه اوده شوې نهٔ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړهٔ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر ښځا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څهٔ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نهٔ ویستلې.

"دا څهٔ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبنلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړهٔ کښې تېره شوې نهٔ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اوړېدلې وه.
هغې څهٔ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړهٔ ؤ نهٔ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګوتونه راغلې دي.
بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودهٔ شوې ځان نه خبر نهٔ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نهٔ خوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څهٔ نا څهٔ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زغم ؤ نهٔ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څهٔ دي؟"
هېڅ ځواب ور نهٔ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوایه!"
دا ځل زرکې خلۀ ؤسپړدله،
"ما له پینزیب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پینزیبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پینزیب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،
"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې رنګه شي مئینه!
خُدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"
زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پینزیبو شړنګهار شو.
دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک
بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلې وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلې وو، نن ئې ؤلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شرنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.
"دا روغتون ته ورُو؟"
هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مينه اؤ ډرناوے لري.
"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".
دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندې خولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر خُرېکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سُوېلي سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يو غم د بل غم خوړده ده، دغسې يو موسم په بل موسم شخوند وهي. ټولو نه ډېر زړه هغه وخت ؤدرډيږي، کله چې ځواني خپلو څڼو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړينې يو خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوی بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئیلے شم، چې زرکې دا لیدلې وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړینو خُدا ے ته د هغوی بخښانې د پاره دومره لیپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوی ننداریې ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې تتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لیچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وبرې د کمیلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ درزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئیلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د نیا زبین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان غېږه کښېږي. په دغه شپه ځيرک خان د سميتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کميلې يادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځيرک خان اؤ زرکه ځومره سُپېځلي وو، دغومره کميله هم وه. اوس خو کميله د ځيرک يادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورو روزنې هغه د ډېر ځۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځيرک مينه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځيرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُيوري غوندې وي اؤ دغه سُيوري ته هغه دخپلو ورو د مينې کاڼے ؤغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنيوالي ځيرک خان ورک شي. کميلې سره د ځيرک يادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کيږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر ځۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځيرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتے د هغې مخ ليدلو د پاره اديرې ته لاړه، نو ډېرو خلو ډېر ځۀ ؤوې، خو دغه خبرې سيلے شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نيولے ؤ، کومه تبه چې يوه شپه په ځيرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځيرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل ميرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنے ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدا ے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنيولو، نو هغۀ به وئيل،

"تاريز څپوټکي باندې ټُرمکيا ؤکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سټن ټومبي، بله لاره نۀ ورځي".

رنځپوهـ فردوس ته سټن ؤوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دُواړو پښو شل شو ے د ے. ګُوېژدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينۍ د وادۀ په ورځ دۀ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشړه چې لويه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په رېښتيا زيب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي اؤ د هغۀ په پښو پُرېوځي. هغۀ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نۀ شي، په کومه شپه چې هغۀ د ځيرک لمن څټ ته خېژولې وه اؤ بيا ځيرک ټوله شپه په درشل ويښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه ميتيازې بهيږي اؤ هغه پُرې نۀ پوهيږي. تر څو به ښکلې ژُوندۍ وي اؤ دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرګُل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازيګر نه ماسخوتن پورې د بجازې اتۍ کښې وي. ښځې په دغه اتۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کۀ ځان له اتۍ پُرانيزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغۀ د پاره دغه ښۀ روزګار د ے، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړۀ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم واده شوې ده. کشر ورارۀ ئې خرپوڅې کوي. هغۀ واده نۀ دے کړے. مور ئې څو ځايه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې، "خورې! تګ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يو ځل (هغه لږه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهېږي".

څه زورَورې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟

هن! دا ده، چې کۀ چرته په يو کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. ايړز د هغۀ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربن د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت ياد ېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ ياد ېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،

"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب ورومبے رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وراني کول اؤ د هغې تڼۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې ډربولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې ټوقې هغې ته لویه ګناه ښکارېدله اؤ بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت ټولو څخه لویه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت یاد شولو، نو په دغه تړخ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولاملا په ډرون برید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره یؤ عرب هم ؤ. د یؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینتغانو د ټولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونو، یؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګیتۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دولا ملا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش ځوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ترلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غوږ نۀ ګروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وایه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پُیاوړے، نازولے اؤ سُپېځلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسی خو بې وسه زورَور ځان ته پر کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نیمګړتیا ده، چې زمونږ مېراباں يۀ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدا ے راکړې دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يۀ نېنځک د ے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يۀ اېړ دي اؤ ټول غوږونه هغې ته څک دي. د زرکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يۀ نېنځک پټ د ے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يۀ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوځے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يۀ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېراباں ستاسو ياد شي؟ (هغه يۀ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېراباں پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېراباں د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هں! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه یؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زِیان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ایرزړې پټوي.....

کوم چې خپِلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چېپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زرکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خلۀ نۀ پرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وِروستۍ رده کېږدي،

"لارې کوڅې اؤ منډۍ پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بُریدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې ستر ګو کښې نۀ غړېږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سینو کښې ځانونه یخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کېږي اؤ اولس وژل کېږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مړي.

خُدا ے ته پړ مۀ وایې!

خپل د ننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغۀ مخ ؤوینئ!

د هغۀ زړۀ ؤګورئ!

د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغۀ ځا ے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مینه تْروړلې ده.....

کۀ مْره کوئ، نو هغه وېره مْره کړئ، چې ستاسو د هیلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ پېښې ږدْئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کْرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې ستر ګو نه رانۀ، سْپین اؤ سْپېځلي ځاڅکي تْوئېږي. ټول ښځونک یوه شیبه زرکې ته اؤ بیا یؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مینه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وینزه کوي، خو زهٔ نهٔ وېرېږم، ځکه چې زهٔ مینه د کُرکې نه بریالۍ ګڼم.....
زهٔ هیله د اندېښنې نه زورَوره ګڼم.....
زهٔ به مړم، خو ویاړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُیازبینې پرښتې زما سا وړې اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.
زهٔ خُدا ے ته یؤ رنګ کښې هم سُپکې نهٔ وېم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهیږي، خو هغه ژاړي نهٔ. داسې ؤبریښي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ. مینې نه ډک، نُیازبین، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغهٔ وېرې له شتون ورکړے نهٔ د ے.....
نه زرکې! تهٔ به نهٔ وېرېږې!
څوک به هم نهٔ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګوابنیږي، زهٔ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښتنه کښې دهٔ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوخارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څهٔ سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکې پړېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکې په ډېرو وينځلو هم نمانځې نهٔ کړې شي. په پوله د ورانکارو خوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډرون الوتکو د بريدونو لاره سمه کړې اؤ ورانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې درې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د برش دوه د برش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غږ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خپلو ته خپل غوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډبورنړ د کربښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سپينولو د پاره هېڅ ځواب نهٔ لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبهٔ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکې يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سينټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بيل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سينټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدا ے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خرې اوبۀ رڼې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اندېښنې اؤ خواشينې اوس د هغې دننه لګه د وژونکې رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپيچک سر تړلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه ځنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لېدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کېږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤرېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئېل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ وباسي) بابا د پرځندکاکا په وېنا اؤ د ځيرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه يؤ ډروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څڼو کښې د عزت خان د ږيرې نه ګڼ سپين وېښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ ورو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغۀ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان زیره لړه لړه ټوکېدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېښې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه څارله. یؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نیولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیاڼې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبیانه هغۀ ته په سینه پرته وه اؤ خپل اومه اننګې ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلې وو،

"زما غیږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځائے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ریښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې د هر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برخېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځائے پیژني، خو ځیرک خان نۀ پیژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دریمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نهٔ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسئ، دومره زر به زما ځیرک خان راولئ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره بربښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه دربسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په بربښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئیلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لویه ځوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکیو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړهٔ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سیاست چقوړه اؤ خوئینده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امریکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره ځومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غبږ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د ځمځونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ ځېره کهٔ هر ځومره کرکژنه اؤ بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نهٔ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نهٔ ؤ. اوس ټامیان هم راغلي دي. چرته چې وادهٔ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټامیان هم وي. ځنې ځایونو کښې خو ټامیانو د بدکانو نمړۍ ؤتړولې. دغه ځلمي وېښتهٔ د فلمیانو غوندې ؤتراشي، ځټوکي ځوړند کړي، واړهٔ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پردیو ښادیانو کښې نڅیږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهید د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سیلۍ سره رپیږي. د راتلونکې شېبې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړیو یؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې بوخت دے.
چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوبښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بيا يوه ورځ پخپله هم د خُدائے د کور په درشل ؤويشتلے شو.
چغمتې د خپل پلار وينه د هغه چا په لاسونو هم ويني، چا چې د دۀ د پلار د وينا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم ويني، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بيا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وينې د پاره د کوم رنګ وينه توي کړي.
"ځيرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په ليدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لړ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسيږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګڼ کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنيوله) د ځيرک خان ترۀ دے اؤ دا (ميرلوس ته ګوته ؤنيسي)، ځيرک خان د دۀ ماما دے".
"دلته څوک ځيرک خان نۀ اوسيږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځاے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زړکې ماښتې يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې ماښتې اؤ کمېله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس ټيټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زړکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې ځلورو د پوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنېږي؟" (مېرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما لېدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زړکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....

"زړکه اوس پورې د ماښتې اؤ کمېلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئیل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه یۀ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلي شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګنه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکې هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوږه په اوږه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراښان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ ټول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځېرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي ربېي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټې په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا ځاښتونو، شنه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوهېو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا دے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....

يؤ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاسږدي.....

پانې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدريږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، مېرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدرېږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ايښے د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدرېږي، خو مخ را ؤ نهٔ ګرځوي).
هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.
د خاؤرو لاندې مابتې ته نهٔ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کهٔ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.
د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....
د هغهٔ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....
خو د هغهٔ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغهٔ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پخلیځاے کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مڼا کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کاربړه د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختيو سره کلکه کړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښې ښلو د پاره پکارولے کيږي
نڅول د نڅا (ګډا) فعل
وړانګه پلوشه/ کرن
توندي تادي/زر زر
خپسه کښېناستل په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځايه شول وارخطا کېدل
تېر غلطي
انځور تصوير
ورېږے هغه ځلورګوټيز څپوټکے چې کوچيني پکښې د سيزنۍ سره ترلے شي
شنشنې (دا شنشنې دے، خو د کوچنيو په ژبه ليکلے شوے دے) داسې يؤ د لوښو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګيټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي
ميرګاټې ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې څلورو ګيټکو/کاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کيږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ايکي، دوکي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ ربنت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګاڼې. کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګاڼې. کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموښۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
ځیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپنه	خوارینګړی ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سْره بیزه	دا هم د یوې سْرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتی	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړۍ	ځلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو په چا سود کول

سْتنوسْتر داسې ملاسته چې څوک نېغ پراتهٔ وي

ناېګڼه دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه

کهول نسل

اړم بوخت / مشغول

چیرړۍ کپړې / رښت

اوبهٔ ډب شوې اوبهٔ یؤ ژور ځاے کښې راغونډېدل

څاښتي مال د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق

امبولنس اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ

کلی ورکول واړهٔ خپلو کښې دونې وائي اؤ چې یؤ له نهٔ ورځي، نو هغه بل نه د دونې خوَاب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خوٗره!/پلانکی کلی واخله!

د نمر سترګه داغل پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کهٔ بارانونه به نهٔ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودےشو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدریږي

پېنځه خیرې کول لکه څنګه چې به پېنځه پاشترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خیرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)

درې درې! د وریځ... دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نهٔ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو

کاندید امیدوار / Candidate

نینګانې د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولے شول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کیږي، دا څلور ډکې به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. کۀ څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئېل، کۀ څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، کۀ دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاڅتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاڅتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ مته ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. اَدې ته کړانچه هم وئيلې شي

میرګاټي	میرګاټي د جینکو لوبه ده. څلور واړۀ کاڼي اؤ يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې ايښودلے کيږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلې کيږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټېپټونې	پټېپټونې کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړې اؤ نور ترې ببلو ببلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکې چې کله ؤګڼې، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا وربسې ورشي. کۀ څوک د وختـه ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړې.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

چپاتۍ چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ووهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کونتره کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لږه اوچته وویشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډینګان د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځه واړه ګوتې به ئې یو ځائے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوو سرونو به ئې د غل د څنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي واړه دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره وځي او په دېوالونو او بلیو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئیلي کیږي. یوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یو بل شلغاتي وشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالۍ شوه

کوډکۍ دا خو به وړې وړې خاورینې کوډکۍ خاورو یا خټو نه روغې شوې. واړه هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په یو ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځائے و.

د ګوډا ګوډۍ واده دا لوبه به وړو جینکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده سترې او خواشین

د اپیمانو باغ وائي چې څو اپیمیان وو. یو اپیمي پکښې وویې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. یو اپیمي وویې، چې هسې نۀ بیا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل وویې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. دربهم راودانګل او و ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

	زمونږ ښځه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.
اړنګ دوړنګ	دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غوندې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتڼګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېرابان	ګُرو (د یؤ ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېرابان ؤټاکي. مېرابان د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېرابان سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ؤکړي، خو مېرابان ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپیناوے	وضاحت
ارزښت	قیمت / قدر
ایرزړے	د وېرېدونکي زړۀ ځښتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئیلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
تېون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
ځرک	نخښه / پېلام
ترېدلي	وېرېدلي
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناویاته	زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه   نفسيات

جيڅ   جام/د اوبو څښکلو لوښے/ څينګړے

رغوے   د لاس تلے

لپړي! دوه دې خړي   دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متړه ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډې ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډې ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي

څپوټکے   د رښت څلور ګوټيزه ټوټه / دسترخوان

چړچقې   پړقې / خوشالي څرګندول

برونه   هغه وړۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي

ګا-ما-پا-دا   دا بهيرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے

لے   د ساز اهنګ ته وائي

تاپ   د دوکړۍ اهنګ

پاړرېژ   خزان

کلے ورکول   دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره

ويرندک   ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

مونډ جرړه / ځېله

تور زړۀ بدنيت

پړخمن چې کلک نۀ وي/ خپلو روايتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے

مهاجر خپل زېږون سيمه پرېښودل اؤ بلې سيمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زياتره تريخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پليت سياست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تېټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسيږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کيږي. بايد ټول قامونه يؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پليت سياست کوونکو مُلاتړ کوي.

چيره کېدل د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجيرشا چيره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د بېلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چيرړۍ کړي. دغسې ځانګړې پوهۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بيا نۀ لکيږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.

بُوکه کېدل د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ايښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د يؤ غاړه ايښودونکي ټيټېدلو ته هم وائي.

پوهنتون يونيورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)

هېواد وطن / خاؤره

اکسلاټر اېکسلرېټر (accelerator)

اياتولا حيات الله (د ليکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې ليکلې شوې)

زيړه ساړي زيړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سيمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ ښکالو/ د خوځښت غړيز پېلام

شيوا په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کېږي. د دهٔ د ځاندرې ښے اړخ د سړي اؤ کين اړخ د ښځو غوندې وي. "ويد" کښې د وګړي درې خويونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسيقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې يؤ "اپسرا" (ښځه)، يؤ "ګندروا" (سړے) اؤ يؤ "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوې دي اؤ دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) اؤ "تيريتيا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولے شوے دے

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

بريد حمله کول

ډبوسکۍ پېړه/ مونږ زياتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بيا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټ وي

خوړده خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه يا بل څۀ د زيارت يا داسې بل مخؤريز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم نيمګړے / نيمه خوا

په ګېډۍ لؤ د غنمو ربېلو کښې داسې ؤشي، چې کۀ کروندګر يا بل يؤ وګړے په پردې کښت کښې لؤ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زياتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شْنه کېدل د ځلميتوب په پؤړۍ پښه ايښودل / بريت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائيل فون
(د ګرځنده) تنۍ	د ګرځنده (موبائيل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بيرغ
رنځپوهـ	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيغ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

QAMRO	قمرو
KHKOLEY	ښکلې
NAAMOOS KHAN	ناموس خان
MEERGAATEY	میرګاټې
MAABATAI	مابتۍ
QADOOS KHAN	قدوس خان
PAANOOS KHAN	پانوس خان
FIRDOS KHAN	فردوس خان
BALQEES	بلقیس
GOLAI	ګلۍ
NAMEYR GUL	نمېرګل
KHOOBAANA	خوبانه
JAALOOS KHAN	جالوس خان
CHAGHMAT	چغمټ
PEGHLA	پېغله
MARR SAPANA	مړخپنه
MASHKAI	مشکۍ
MATAWAR	متهور
ZAAMOORA ABAI	ځاموره ابۍ
KAMEELA	کمیله
RAAPOGAI	راپوړۍ
MOONDAR	موندر
SAMDOORA	څمدوره
ZEERAK KHAN	ځیرک خان
KAAKWAAN	کاکوان
MOOSKAI	موسکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	ځیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مېترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونپجره
SEDGULEY	سپېدګلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سپېدامیر کاکا
GULEESHAAN	ګلیشان
MEERZAADGAI	میرزادګۍ
DOOLA MOOLA	دولا مُلا
JAMAALEY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شپېرون
BANDAAREY	بنډارے
GULBAACHAA KAKA	ګلباچا کاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسبحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشړه
NEEMAKAI	نیمکۍ
NAKOORA	نکوره
MADOOBAALA	مدهوبالا
MEENAA KUMAARI	مینه کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینه پیرزاده
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاټېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېراباڼ	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روشني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ہیلن	HELAN
نپنا	NENAA
نپمت	NEMAT
تپکارا	TEKAARAA
پپدرگل	PEDAR GUL
تپنتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
گولے	GOLEY
پپروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زیب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

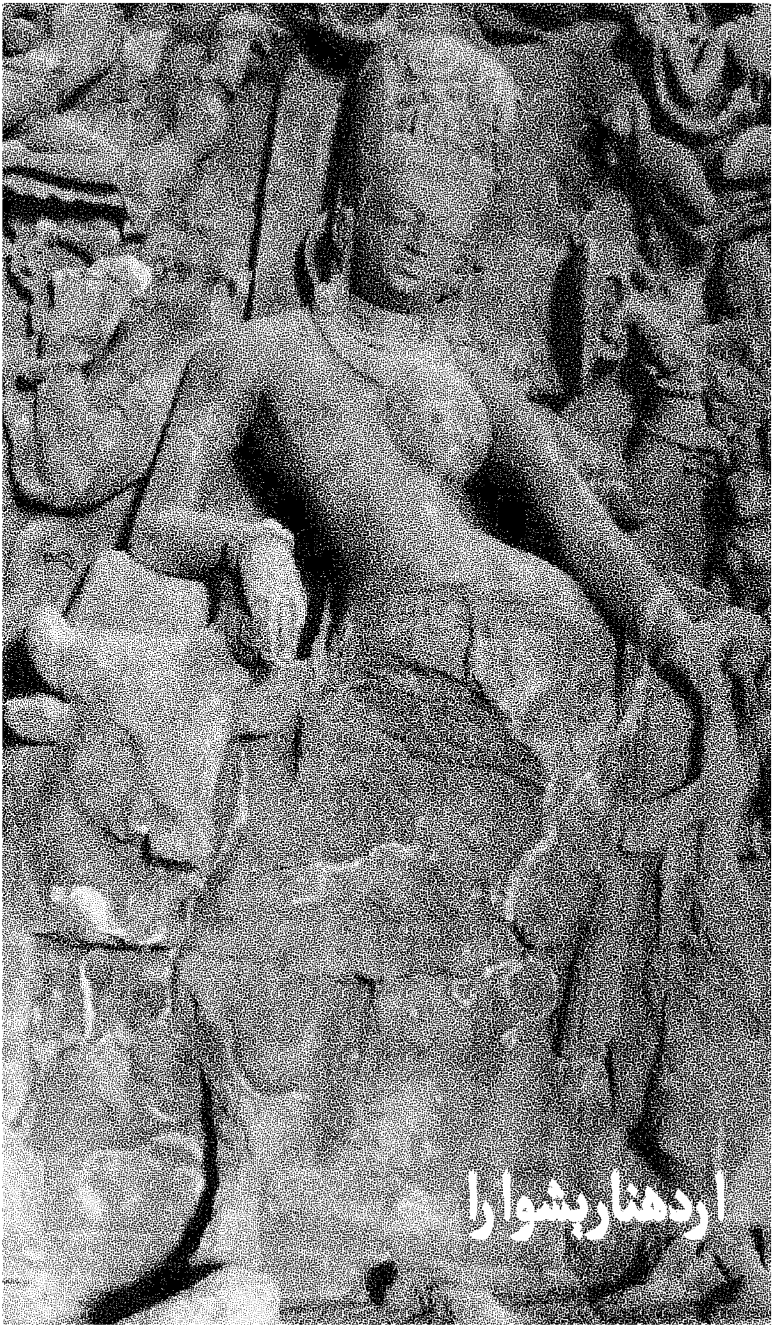

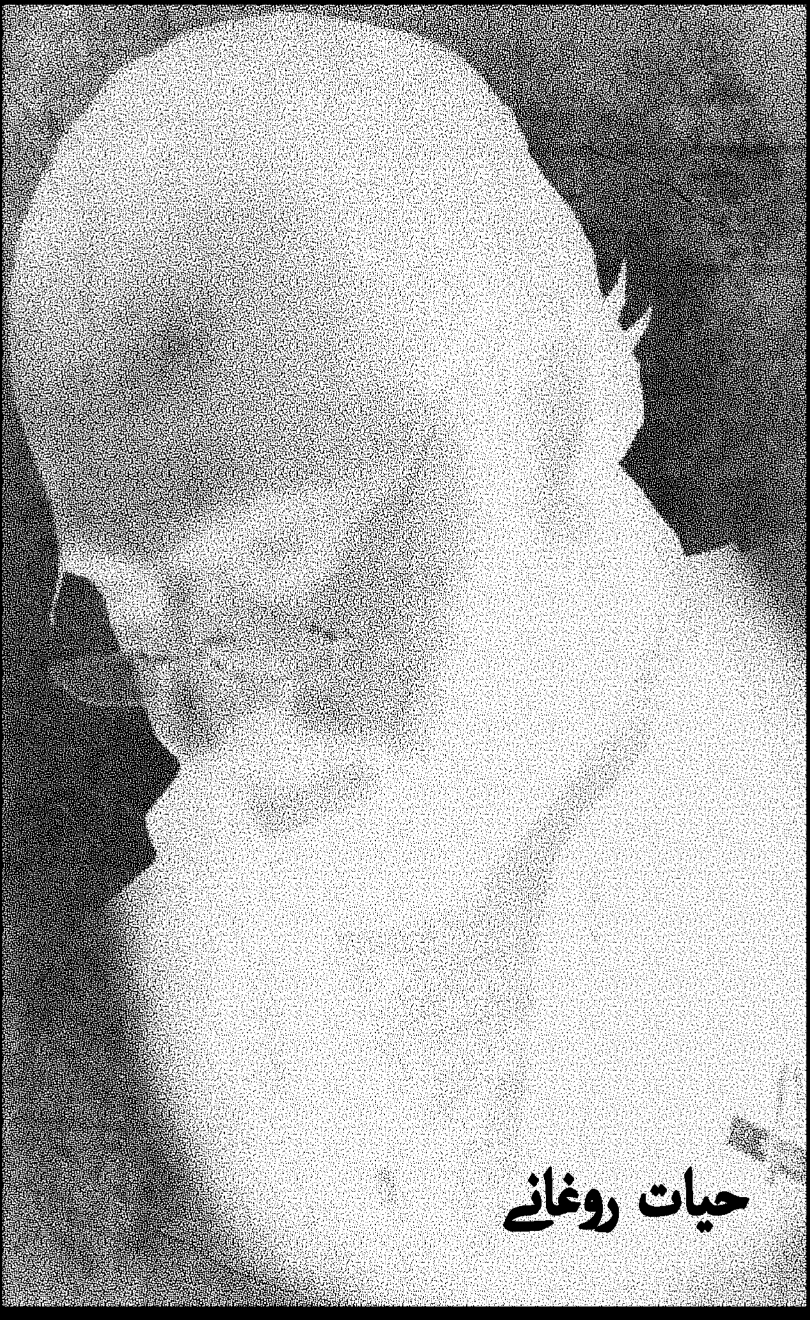
حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوؤ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي، خو
زۀ نۀ وېرېږم.

زۀ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زۀ هيله د اندېښنې نه زوروره کنم.....

زۀ به مرم. خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هر کلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library